

ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο **κινηματογράφος** ή απλά **κινηματογράφος** αποτελεί σήμερα την αποκαλούμενη και **έβδομη τέχνη**, δίπλα στη γλυπτική, τη ζωγραφική, το χορό, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και τη λογοτεχνία.

Αρχικά εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο όρος.

Η ιδέα του κινηματογράφου μπορούμε να πούμε πως υπήρχε από πολύ παλιά. Από τις σκιές στη καθημερινή ζωή μας και το θέατρο σκιών φτάσαμε στον ολοζώντανο κινηματογράφο που απολαμβάνουμε σήμερα. Το πρώτο βήμα έγινε από την ανακάλυψη Κινέζων σοφών πριν από 1000 περίπου χρόνια που παρατήρησαν πως μια τρύπα σε ένα παντζούρι έδινε την εικόνα ενός αναστραμμένου κόσμου.

Πέντε αιώνες αργότερα ο Ιταλός Τζιρόλαμο Κάρντανο στερέωσε ένα φακό σε μία τρύπα και η εικόνα έγινε πιο καθαρή.

Τον 18ο αιώνα οι απλές σκιές έγιναν ζωγραφισμένες εικόνες σε γυαλί. Ο "μαγικός φανός" πρόβαλλε γυάλινες διαφάνειες σε μια οθόνη.

Πρώτα Βήματα

Ένα άλογο, ο Όξιντεντ, που καλπάζει και σπάζει τεντομένα σχοινιά που βρίσκει στο δρόμο του αποτελεί το πρώτο κινούμενο πράγμα, που οδήγησε στην ανάπτυξη των κινηματογραφικών ταινιών, αποτυπώθηκε σε μια φωτογραφική ενότητα αποτελούμενη από 24 φωτογραφίες προβαλλόμενες σε γρήγορη κίνηση. Δημιουργός αυτού ο Eadweard Muybridge στις 19 του Ιουνίου του 1878. Το κόνσεπτ του ήταν να δείξει ότι τα άλογα που καλπάζουν σηκώνουν και τις τέσσερις οπλές από το έδαφος.

Το Φιλμ

Σε κάθε κινηματογραφική προβολή μπροστά στα μάτια του θεατή περνούν εκατοντάδες μέτρα φιλμ. Ένα λεπτό κινηματογράφου απαιτεί πάνω από 27μ. φιλμ και μια μεγάλη μήκους ταινία 2,5χλμ. Σήμερα υπάρχει μια ολόκληρη βιομηχανία που προμηθεύει τις κινηματογραφικές εταιρίες με φιλμ σε τεράστιες ποσότητες, το επεξεργάζεται και παράγει τις κόπιες που προβάλλονται στους κινηματογράφους. Στο παρελθόν χρησιμοποιούσαν διαφόρων διαστάσεων φιλμ, αλλά για τις σημερινές ταινίες μεγάλου μήκους χρησιμοποιούν τη στάνταρ διάσταση των 35χιλ. Το σχήμα βασίζεται στο μέγεθος του πρώτου φιλμ που έφτιαξε ο Τζώρτζ Ίστμαν από το Ρότσεστερ των ΗΠΑ με πρότυπο το μέγεθος γυάλινων φωτογραφικών πλακών που κατασκεύαζε. Ξεκινώντας από το μεγαλύτερο τζάμι παραθύρου που υπήρχε, χώριζε συνεχία στα δύο τα τετράγωνα μέχρι να βρει το μέγεθος που ήθελε. Το φιλμ που χρησιμοποιούμε σήμερα βασίστηκε στα παράθυρα του Ρότσεστερ του 1885!

Ο κινηματογράφος ως τέχνη

Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες. Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ η ταινία του *Ταξίδι στη Σελήνη* υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (καρρέ) με το χέρι. Με αφετηρία τις νέες δυνατότητες που αναδείχθηκαν, ο κινηματογράφος μετασχηματίστηκε διεθνώς σε μία δημοφιλή μορφή τέχνης, ενώ παράλληλα πολλοί κινηματογραφικοί χώροι δημιουργήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την προβολή ταινιών. Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Οι ταινίες της εποχής είχαν διάρκειας δέκα έως δεκαπέντε λεπτών, αλλά σταδιακά η διάρκειά τους αυξήθηκε. Σημαντική συμβολή σε αυτό είχε ο Αμερικανός σκηνοθέτης D. W. Griffith, στον οποίο ανήκουν μερικά από τα πρώτα ιστορικά έπη του κινηματογράφου. Το 1912 (ή 1911) ο θεωρητικός χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε δοκίμιό του τον όρο έβδομη τέχνη για να περιγράψει τον κινηματογράφο.

Το φιλμ του Έντισον

Ο Θωμάς Έντισον αρχικά σχεδίαζε να κάνει ταινίες σε κυλίνδρους ευαίσθητους στο φως. Ο βοηθός του Γουίλιαμ Ντίξον διάλεξε να χρησιμοποιήσει το φιλμ που είχε φτιάξει ο Τζωρτζ Ίσμαν, έτσι έκοψε το φιλμ των 7.6μ και στις άκρες του πρόσθεσε τρύπες για να τυλίγεται ομοιόμορφα στη κινηματογραφική μηχανή που είχε φτιάξει.

Ομιλών κινηματογράφος

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (βουβός κινηματογράφος) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (Vitaphone), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Βασισμένη σε αυτή τη νέα τεχνολογία, στα τέλη του 1927, κυκλοφόρησε η ταινία *The Jazz Singer*, η οποία αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν βουβή, υπήρξε η πρώτη που περιείχε διαλόγους

Επιμέλεια:

Τσαντήλας Παναγιώτης
Ιωάννης Τακτικός